

عنوان مقاله:

تحلیل نظریات و مراحل تکوین و توسعه ی برنامه ریزی منطقه ای با بررسی منطقه گرایی نوین و توسعه منطقه ای

محل انتشار:

دومین کنفرانس معماری، شهرسازی، عمران و محیط زیست (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 28

نویسنده:

اعظم فرزانه - دانشگاه آزاد اسلامی واحد بین الملل کیش

خلاصه مقاله:

برنامه ریزی منطقه ای فرآیندی است، در جهت مشارکت مردم و مناطق در برنامه ریزی و فراهم آوردن موجبات برنامه ریزی از جهت انطباق با برنامه های کلان ملی و ویژگیهای منطقه ای. از آنجا که برنامه ریزی منطقه ای، برنامه ریزی در سطحی میانی است، می تواند شکاف میان برنامه ریزی در سطح ملی و محلی را پر کند. در برنامه ریزی منطقه ای سعی بر آن است تا حوزه هایی که دارای ویژگیها و استعدادهای بالقوه و مسائل اقتصادی - اجتماعی خاص هستند جدای از سایر مناطق مورد توجه قرار گیرند. در این تحقیق روند تحول برنامه ریزی منطقه ای و جایگاه آن را در ایران (قبل و بعد از انقلاب) مورد تجزیه و تحلیل قرار گرفته است، در دو دهه اخیر منطقه گرایی و منطقه گرایی نوین به یکی از اصلی ترین موضوع های خاص رشته های اقتصاد بین الملل، روابط بین الملل و اقتصاد سیاسی بین المللی تبدیل شده است. در تعریف مفهوم منطقه گرایی در میان پژوهشگران حوزه های مطالعات منطقه ای و روابط بین الملل اتفاق نظر وجود ندارد. در اغلب موارد همگرایی در سیاست بین الملل با منطقه گرایی مترادف برآورد میشود. شاید یکی از دلایل این رویکرد آن باشد که همگرایی به صورت خیلی ملموس تر و عینی تر در سطح منطقه ملاحظه میشود. همچنین جنبه های برنامه ریزی، برنامه ریزی منطقه ای، روشها و تکنیکها، توسعه و سیاست گذاری منطقه ای در این رابطه نشان داده شده است. در چنین شرایطی برنامه ریزی و توسعه منطقه ای بعنوان شعبه ای از علوم و ابزاری در جهت هدایت ساختارهای فضایی در زندگی انسان ها، قلمرو مطالعه و حیطه عمل خود را نشان داده است.

کلمات کلیدی:

برنامه ریزی- برنامه ریزی منطقه ای ، روشها و تکنیک های برنامه ریزی منطقه ای-جهانی شدن

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1448962>

